

ЦИФРОВИЙ БАНКІНГ ЯК ЕЛЕМЕНТ ФІНАНСОВОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В СИСТЕМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

ГРИЦЕНКО Лариса Леонідівна

*докторка економічних наук, професорка,
професорка кафедри фінансових технологій і підприємництва
Сумського державного університету, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3903-6716>*

СИЛЬЧЕНКО Катерина Борисівна

*здобувачка освітнього рівня «бакалавр»
Сумського державного університету, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-1811-062X>*

Анотація. У статті досліджено роль цифрового банкінгу як елемента фінансової інфраструктури публічно-приватного партнерства в системі забезпечення економічної безпеки України. Проаналізовано тенденції розвитку банківського сектору, актуальні ринкові частки найбільших банків та вплив цифрових фінансових сервісів на економічну безпеку держави.

Ключові слова: цифровий банкінг, економічна безпека, публічно-приватне партнерство, фінансова інфраструктура, банківська система, цифрові фінансові сервіси, фінтех.

Постановка проблеми. Стрімкий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій та цифровізація економіки зумовили глибоку трансформацію банківської системи. Традиційна модель банківського обслуговування, що базувалася на фізичній присутності клієнта у відділенні, поступово втрачає домінуючі позиції, поступаючись дистанційним та мобільним сервісам. В умовах глобалізації, посилення конкуренції на фінансовому ринку та активного розвитку фінтех-компаній банки змушені адаптувати свої бізнес-моделі до нових цифрових реалій.

Особливої актуальності питання цифрового банкінгу набуло в Україні в умовах воєнного стану, коли забезпечення безперервності фінансових операцій, швидкість здійснення платежів та дистанційний доступ до банківських послуг стали критично важливими для населення та бізнесу. Разом із розширенням цифрових можливостей зростають і ризики кіберзагроз, витоку персональних даних та технічних збоїв, що потребує належного регулювання та вдосконалення систем інформаційної безпеки.

Водночас цифровий банкінг доцільно розглядати не лише як напрям трансформації банківської системи, а й як важливий елемент фінансової інфраструктури публічно-приватного партнерства. У воєнний і повоєнний періоди цифрові банківські сервіси забезпечують оперативність фінансових розрахунків, прозорість руху коштів, доступність фінансових послуг для держави, бізнесу й населення, а також створюють передумови для реалізації інфраструктурних,

соціальних, інвестиційних і відновлювальних проєктів на засадах партнерства державного та приватного секторів. У цьому контексті цифровізація банківського сектору набуває безпекового значення, оскільки впливає на фінансову стійкість, інвестиційну активність, регіональну спроможність і кіберстійкість економіки України.

Таким чином, виникає необхідність дослідження ролі цифрового банкінгу як складової фінансової інфраструктури публічно-приватного партнерства, оцінки його впливу на забезпечення економічної безпеки держави та визначення напрямів подальшого розвитку цифрових фінансових сервісів в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання визначення сутності цифрового банкінгу та його ключових характеристик є предметом активного наукового дослідження як в Україні, так і за кордоном. Наукові підходи до тлумачення цього поняття варіюються залежно від акцентів, які ставлять окремі автори, аналітичні центри та міжнародні організації.

У вітчизняній науковій літературі цифровий банкінг найчастіше розглядається як сукупність банківських послуг, що надаються за допомогою цифрових технологій. Зокрема, Кириченко О. А. [1] трактує цифровий банкінг як комплекс послуг із використанням цифрових технологій, що забезпечують автоматизацію операцій та дистанційну взаємодію між банком і клієнтом. Міщенко В. І. [2] акцентує увагу на ролі цифрового банкінгу як ключового інструменту цифрової трансформації фінансового сектору, який охоплює дистанційні сервіси, мобільні застосунки та цифрову інфраструктуру. Шелудько С. А. [3] підкреслює інтеграцію цифрових технологій у всі процеси діяльності банку, що сприяє підвищенню швидкості, прозорості та персоналізації банківських послуг.

Міжнародні фінансові організації пропонують ширші визначення, які не обмежуються технологічними аспектами. Так, European Banking Authority [4] розглядає digital banking як надання банківських послуг через цифрові канали, включно з мобільними додатками та онлайн-платформами. Bank for International Settlements [5] під цифровим банкінгом розуміє трансформацію традиційних бізнес-моделей банків через впровадження фінтех-рішень, технологій великих даних, API, хмарних рішень та цифрової ідентифікації.

Аналітичні звіти провідних консалтингових компаній розглядають цифровий банкінг як повністю цифровізовану модель банківської діяльності. Зокрема, експерти PwC [6] визначають digital banking як автоматизовану банківську модель, де більшість продуктів і процесів доступні онлайн без фізичної присутності клієнта. Capgemini та EFMA [7] описують цифровий банкінг як набір цифрових інструментів, що забезпечують омніканальний доступ до продуктів та створення персоналізованого клієнтського досвіду.

Окремі дослідники, такі як F. Puschmann [8] та Chris Skinner [9], підкреслюють клієнтоорієнтований характер digital banking, визначаючи його як цифрову трансформацію сектору, що базується на автоматизації та цифровій взаємодії з клієнтом у режимі онлайн.

Узагальнення наукових підходів дозволяє констатувати, що цифровий банкінг розглядається не лише як технологічний інструмент, а як комплексне явище, яке передбачає трансформацію бізнес-процесів банків, підвищення якості та доступності послуг, а також формування нових моделей взаємодії з клієнтами в умовах цифрової економіки.

У сучасних умовах цифровий банкінг виконує не лише сервісну, а й інфраструктурну функцію, оскільки забезпечує цифрову взаємодію між фінансовими установами, державою, бізнесом і населенням. У системі публічно-приватного партнерства його значення полягає у створенні технологічних умов для проведення безготівкових розрахунків, супроводу інвестиційних потоків, фінансування інфраструктурних і соціально значущих проєктів, моніторингу руху коштів та забезпечення прозорості фінансових операцій.

Особливого значення цифровий банкінг набуває у воєнний і повоєнний періоди, коли стабільність фінансової інфраструктури є однією з передумов економічної безпеки держави. Дистанційний доступ до банківських послуг, розвиток мобільного банкінгу, цифрових платежів, електронної ідентифікації та кіберзахисту сприяє збереженню економічної активності, підтримці підприємництва, забезпеченню фінансової інклюзії населення та реалізації відновлювальних проєктів, зокрема на регіональному рівні.

У цьому контексті цифровий банкінг може розглядатися як один із базових інструментів інноваційно-цифрового публічно-приватного партнерства, оскільки він поєднує технологічні можливості приватного фінансового сектору з публічними завданнями держави щодо підтримання фінансової стабільності, прозорості інвестиційних процесів, розвитку регіонів і зміцнення економічної безпеки.

Мета статті. Метою статті є обґрунтування ролі цифрового банкінгу як елемента фінансової інфраструктури публічно-приватного партнерства та визначення його значення для зміцнення економічної безпеки України в умовах воєнних і повоєнних трансформацій.

Наукова новизна дослідження полягає в обґрунтуванні цифрового банкінгу як елемента фінансової інфраструктури публічно-приватного партнерства, який забезпечує не лише дистанційне надання банківських послуг, а й фінансовий супровід інвестиційних і відновлювальних проєктів, прозорість руху коштів, доступність фінансових сервісів для бізнесу й населення та підвищення стійкості економічної системи в умовах воєнних і повоєнних трансформацій.

Виклад основних результатів дослідження. Динаміка зміни загальної кількості банків України протягом 2008–2025 років представлена на рис. 1. За цей період спостерігається тенденція до скорочення кількості банківських установ: з 175 банків у 2008 році до 61 банку у 2025 році. Найбільш суттєве зменшення відбулося після 2014 року, що було зумовлено фінансово-економічною кризою, девальвацією гривні, очищенням банківської системи та посиленням регуляторних вимог. Водночас у структурі банківського сектору зберігається частка банків з іноземним капіталом, однак їх кількість також поступово зменшується. Це свідчить про трансформацію банківської системи та підвищення вимог до її фінансової стійкості.

Отже, у 2008–2025 рр. банківська система України зазнала суттєвого скорочення кількості учасників, насамперед після 2014 року, при збереженні, але поступовому зменшенні присутності банків з іноземним капіталом.

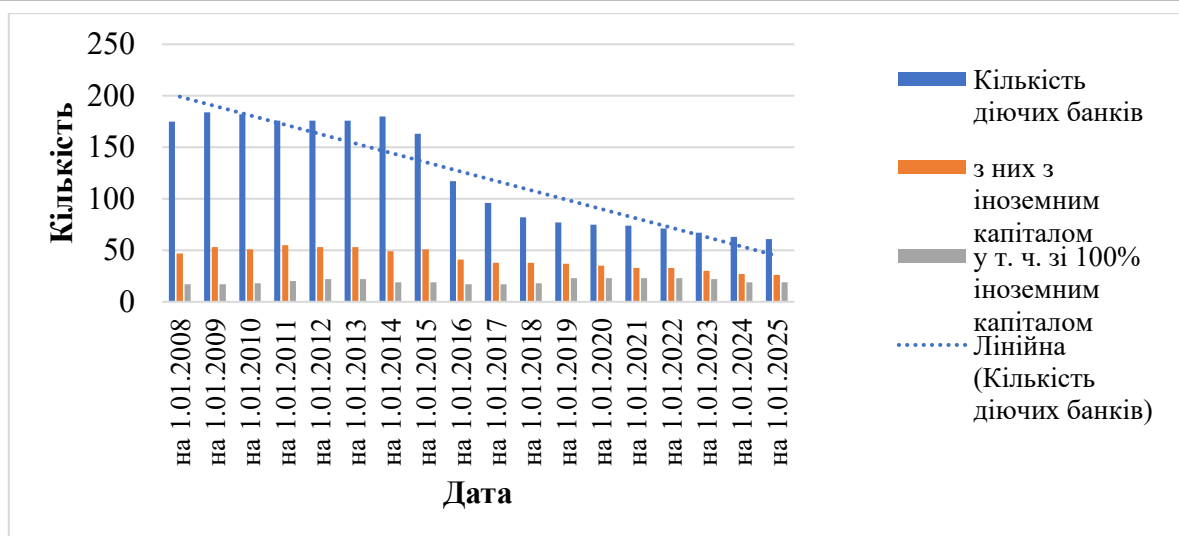

Рис. 1. Динаміка зміни загальної кількості банків в Україні протягом 2008–2025 рр.

Джерело: побудовано авторами на основі [10]

Подальший аналіз даних, наведених на рис. 2, показує, що загальні активи банківської системи України зросли з 619 004 млн грн у 2008 році до 3 767 180 млн грн у 2025 році, що свідчить про суттєве розширення масштабів діяльності банківського сектору. Також спостерігається зростання кредитів, наданих клієнтам, готівкових коштів та вкладень у цінні папери. Збільшення вкладень у цінні папери свідчить про зміну структури активів банківської системи, тоді як динаміка резервів за активними операціями відображає зміну рівня кредитного ризику та якості активів.

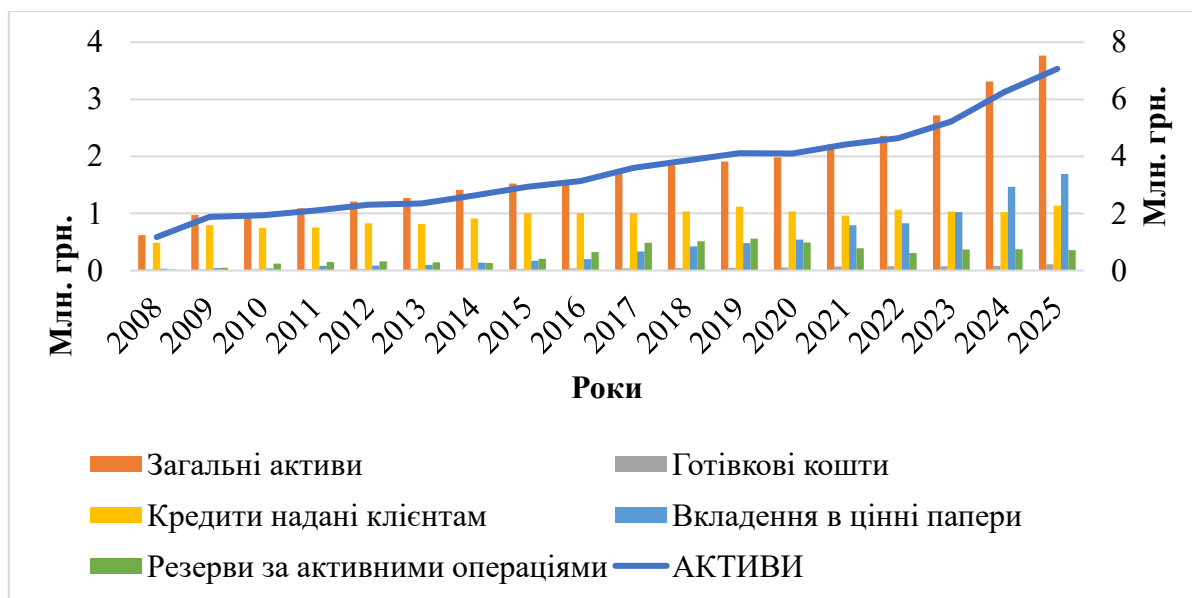

Рис. 2. Динаміка основних складових активів банківської системи України за 2008–2025 рр.

Джерело: побудовано авторами на основі [11; 12]

Загалом динаміка, наведена на рис. 2, свідчить про зростання масштабів діяльності банківської системи України, зміну структури її активів та посилення ролі вкладень у цінні папери. Водночас висновок про фінансову стійкість банківської системи потребує додаткового аналізу капіталу, ліквідності, прибутковості та якості активів.

У табл. 1 наведено основні фінансові показники та структуру власності десяти найбільших банків України станом на 1 липня 2026 року. Ринкові частки банків розраховано як відношення активів кожного банку до загального обсягу активів банківської системи України на відповідну дату. Такий підхід дає змогу оцінити реальну питому вагу найбільших банків у банківському секторі та уникнути завищення показників концентрації, яке виникає у разі розрахунку часток лише в межах групи найбільших банків.

Таблиця 1

**Фінансові показники та ринкові частки найбільших банків України
станом на 1 липня 2026 р.**

Назва банку	Тип власності	Активи, млн грн	Власний капітал, млн грн	Зобов'язання, млн грн	Ринкова частка в активах банківської системи (S_i), %
ПриватБанк	Державний	793 671,01	183 426,72	610 244,29	25,23
Ощадбанк	Державний	428 531,85	57 898,31	370 633,54	13,62
ПУМБ	Приватний	195 568,00	45 976,72	149 591,28	6,22
Райффайзен Банк	Іноземний	171 306,20	33 356,93	137 949,27	5,44
Універсал Банк	Приватний	170 428,03	37 444,52	132 983,51	5,42
Укрексімбанк	Державний	163 296,45	34 752,54	128 543,90	5,19
Укргазбанк	Державний	157 992,15	29 403,76	128 588,40	5,02
Укрсиббанк	Іноземний	115 595,65	30 564,60	85 031,05	3,67
ОТР Банк	Іноземний	107 398,27	34 218,29	73 179,99	3,41
Сенс Банк	Державний	106 915,47	22 104,66	84 810,80	3,40
Інші банки	Різні форми власності	735 490,54	139 239,07	596 251,39	23,38
Разом		3 146 193,62	648 386,12	2 497 807,42	100,00

Джерело: складено та розраховано авторами за даними [11; 13]

Аналіз наведених у табл. 1 даних показує, що у структурі активів банківської системи України виокремлюються два найбільші банки – ПриватБанк та Ощадбанк. Інші банки з першої десятки мають помітно менші, але співмірні між собою ринкові частки. Сукупно десять найбільших банків концентрують 76,62 % активів банківської системи, тоді як на інші банки припадає 23,38 %. Це свідчить про значну роль великих банків, передусім банків із державною участю, у забезпеченні фінансової стійкості та функціонуванні критично важливої фінансової інфраструктури.

Водночас отримані результати не слід інтерпретувати як безумовне підтвердження висококонцентрованої або олігополістичної структури всього банківського ринку. Вони засвідчують асиметричну структуру активів банківської системи, у якій найбільші банки відіграють провідну роль, але оцінка концентрації потребує використання коректних ринкових часток усіх банків. Така структура має подвійне значення для економічної безпеки: з одного боку, вона підтримує стабільність фінансової системи в умовах воєнних ризиків, а з іншого – потребує збереження конкуренції, диверсифікації цифрової фінансової інфраструктури та забезпечення доступності фінансових сервісів для різних груп користувачів і регіонів.

Для оцінювання концентрації активів у банківській системі України використано коефіцієнти концентрації та індекс Герфіндаля–Гіршмана. Вихідною базою розрахунку є ринкові частки банків у загальних активах банківської системи України, визначені за даними табл. 1.

Коефіцієнт концентрації (CR_n) розраховується як сума ринкових часток n найбільших банків [14; 15]:

$$CR_n = S_1 + S_2 + \dots + S_n,$$

де S_i – ринкова частка i -го банку в загальних активах банківської системи, %;
 n – кількість найбільших банків, що враховуються при розрахунку.

За даними табл. 1 проведено розрахунок коефіцієнтів концентрації CR_3 , CR_5 та CR_{10} за ринковими частками банків в активах банківської системи України:

$$CR_3 = 25,23 \% + 13,62 \% + 6,22 \% = 45,07 \%$$

$$CR_5 = 25,23 \% + 13,62 \% + 6,22 \% + 5,44 \% + 5,42 \% = 55,93 \%$$

$$CR_{10} = 76,62 \%$$

Отримані значення свідчать, що три найбільші банки концентрують 45,07 % активів банківської системи України, п'ять найбільших банків – 55,93 %, а десять найбільших банків – 76,62 %. Це підтверджує провідну роль найбільших банків у структурі активів банківської системи, насамперед банків із державною участю.

Індекс Герфіндаля–Гіршмана (HHI) розраховується як сума квадратів ринкових часток усіх банків, що функціонують на ринку [16–19]:

$$HHI = \sum_{j=1}^N S_j^2,$$

де S_i – ринкова частка i -го банку в загальних активах банківської системи, %;
 N – загальна кількість банків, що враховуються при розрахунку.

Для додаткової оцінки концентрації банківського ринку розраховано індекс Герфіндаля–Гіршмана за ринковими частками всіх банків станом на 1 липня 2026 року за даними [13]. Рядок «Інші банки» у табл. 1 не використовується як один умовний учасник ринку, оскільки HHI має розраховуватися за частками окремих банків.

За результатами розрахунку HHI становить 1042,21, що свідчить про помірний рівень концентрації банківського ринку України. Водночас значення CR_3 , CR_5 та CR_{10} засвідчують істотну роль найбільших банків у структурі активів банківської системи. Така структура є важливою для економічної безпеки держави, оскільки найбільші банки, зокрема банки з державною участю, забезпечують функціонування критично важливої фінансової інфраструктури, безперервність платежів, обслуговування населення, бізнесу та державного сектору.

Разом із тим домінування великих банків потребує підтримання конкурентного середовища, розвитку цифрових сервісів не лише у найбільших, а й у середніх і малих банках, а також посилення кіберстійкості та доступності фінансових послуг. У контексті публічно-приватного партнерства це має особливе значення, оскільки диверсифікована цифрова фінансова інфраструктура створює ширші можливості для

супроводу інвестиційних, інфраструктурних і відновлювальних проєктів. Тому розвиток цифрового банкінгу має супроводжуватися не лише технологічною модернізацією, а й забезпеченням конкурентності, кіберстійкості та доступності цифрових фінансових сервісів для різних груп користувачів і регіонів.

Цифрова грамотність у банківській сфері включає навички користування смартфонами, комп'ютерами, мобільним та інтернет-банкінгом, здійснення онлайн-платежів та дотримання кібербезпеки. Вона забезпечує зручність фінансових операцій і знижує ризики шахрайства. Станом на 2025 рік 96 % українців мають цифрові навички, 58 % – базовий або вищий рівень компетентності, а лише 4 % не володіють цифровими навичками. Доступ до інтернету є високим – понад 93 % українців мають доступ вдома, що сприяє використанню онлайн-банкінгу [20].

Використання цифрових фінансових сервісів активно зростає: близько 90 % українців користуються мобільними додатками або інтернет-банкінгом, 75 % віддають перевагу мобільним застосункам, а одна третина здійснює онлайн-операції щодня. Приблизно 41 % користувачів мають digital-only картки, 61 % здійснюють безконтактні платежі, а 51 % готові повністю перейти на цифрові канали обслуговування [21].

Попри це, використання сервісів обмежене серед старших груп населення, а також через соціально-економічні та географічні чинники. Для забезпечення повсюдного та безпечного користування цифровими фінансовими сервісами необхідно впроваджувати освітні програми, розвивати навички кібербезпеки та підвищувати довіру користувачів до технологій [22–23].

Цифровий банкінг здійснює багатовекторний вплив на забезпечення економічної безпеки держави, особливо в умовах розвитку публічно-приватного партнерства. Основні напрями такого впливу систематизовано в табл. 2.

Таблиця 2

**Напрями впливу цифрового банкінгу на економічну безпеку держави
в системі публічно-приватного партнерства**

Напрямок впливу	Прояв у цифровому банкінгу	Значення для економічної безпеки
Фінансова стійкість	Безперервність платежів, дистанційний доступ до банківських послуг	Підтримка функціонування бізнесу, населення та державних сервісів
Інвестиційна безпека	Цифровий супровід платежів, кредитування та фінансового забезпечення проєктів	Підтримка відновлювальних та інфраструктурних проєктів публічно-приватного партнерства
Регіональна безпека	Доступність цифрових фінансових послуг у громадах	Зменшення територіальних диспропорцій і підтримка місцевого розвитку
Кібербезпека	Захист транзакцій, персональних даних і цифрових каналів	Запобігання дестабілізації фінансової системи
Прозорість	Цифровий моніторинг руху коштів	Зниження корупційних ризиків у публічно-приватних проєктах
Фінансова інклюзія	Мобільний банкінг, цифрові картки, онлайн-платежі	Розширення доступу населення та МСП до фінансових послуг і цифрової економічної активності

Джерело: складено авторами

Аналіз інформації, поданої у табл. 2, свідчить, що цифровий банкінг впливає на економічну безпеку України комплексно та охоплює фінансову, інвестиційну, регіональну та кіберскладову. Найбільш критичними є аспекти фінансової стійкості та кібербезпеки, оскільки вони забезпечують безперервність функціонування

економіки та захист фінансової системи від дестабілізуючих факторів. Водночас розвиток цифрового банкінгу в межах публічно-приватного партнерства сприяє підвищенню прозорості фінансових процесів, розширенню інклюзії та зменшенню регіональних диспропорцій.

Висновки. У результаті проведеного дослідження обґрунтовано, що цифровий банкінг є не лише напрямом технологічної трансформації банківської системи, а й важливим елементом фінансової інфраструктури публічно-приватного партнерства. Його розвиток забезпечує передумови для оперативного проведення фінансових операцій, підвищення доступності банківських сервісів, супроводу інвестиційних та відновлювальних проєктів, посилення прозорості фінансових потоків і підтримання економічної активності в умовах воєнних та повоєнних трансформацій.

Проведений аналіз засвідчив, що банківський сектор України характеризується структурною асиметрією, за якої провідна роль належить найбільшим банкам, передусім банкам із державною участю. За даними станом на 1 липня 2026 року три найбільші банки концентрують 45,07 % активів банківської системи, п'ять найбільших банків – 55,93 %, а десять найбільших банків – 76,62 %. Водночас значення індексу Герфіндаля–Гіршмана на рівні 1042,21 свідчить про помірну концентрацію ринку, що не дає підстав характеризувати весь банківський сектор як висококонцентрований або олігополістичний.

У контексті економічної безпеки така структура має подвійне значення. З одного боку, найбільші банки забезпечують стійкість критично важливої фінансової інфраструктури, безперервність платежів, обслуговування населення, бізнесу та державного сектору. З іншого боку, подальший розвиток цифрового банкінгу потребує збереження конкурентного середовища, диверсифікації цифрової фінансової інфраструктури, посилення кіберзахисту та підвищення довіри користувачів до цифрових фінансових сервісів.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з кількісним оцінюванням впливу цифрового банкінгу на розвиток фінансової інфраструктури публічно-приватного партнерства, рівень фінансової інклюзії, прозорість руху коштів у відновлювальних проєктах та кіберстійкість фінансової системи України.

Список використаної літератури:

1. Банківський менеджмент : підручник / О. А. Кириченко, В. І. Міщенко, В. П. Щербань. Київ : Знання, 2005.
2. Міщенко В. І., Науменкова С. В., Міщенко С. В. Цифрові гроші центральних банків: майбутнє інституційних змін у банківському секторі. *Фінанси України*. 2021. № 2. С. 26–48. DOI: <https://doi.org/10.33763/finukr2021.02.026>.
3. Шелудько С. А. Цифровізація банківської діяльності в Україні як виклик і рушій у забезпеченні фінансової безпеки. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: економіка та управління*. 2025. № 18. DOI: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2025-18-08-07>.
4. European Banking Authority. Report on the use of digital platforms in the EU banking and payments sector. Paris : EBA, 2021. URL: https://www.eba.europa.eu/sites/default/files/document_library/Publications/Reports/2021/1019865/EBA%20Digital%20platforms%20report%20-%2010921.pdf.

5. Basel Committee on Banking Supervision. Sound Practices: Implications of fintech developments for banks and bank supervisors. Basel : Bank for International Settlements, 2018. URL: <https://www.bis.org/bcbs/publ/d431.pdf>.
6. PwC. Financial services technology 2020 and beyond: Embracing disruption. 2016. URL: <https://www.pwc.com/gx/en/financial-services/assets/pdf/technology2020-and-beyond.pdf>.
7. Capgemini, Efma. World FinTech Report 2020. Paris : Capgemini, Efma, 2020. URL: https://www.capgemini.com/wp-content/uploads/2021/04/2020_04_21_Capgemini_World-Fintech-Report-2020-1.pdf.
8. Alt R., Puschmann T. The rise of customer-oriented banking — electronic markets are paving the way for change in the financial industry. Electronic Markets. 2012. Vol. 22, No. 4. P. 203–215. DOI: <https://doi.org/10.1007/s12525-012-0106-2>.
9. Skinner C. Digital Bank: Strategies to Launch or Become a Digital Bank. Singapore : Marshall Cavendish International Asia Pte Ltd, 2014. 316 p. URL: <https://books.google.com/books?id=ch1xAWAAQBAJ>.
10. Кількість банків в Україні. 2026. Мінфін. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/banks/stat/count/>.
11. Національний банк України. Наглядова статистика: основні показники діяльності банків України. 2026. URL: <https://bank.gov.ua/ua/statistic/supervision-statist>.
12. Основні показники діяльності банків України. Національний банк України. 2015. URL: https://bank.gov.ua/files/stat/Osn_Pok_2001-2015.xlsx.
13. Активи і зобов'язання банків на 1 липня 2026 р. Мінфін. 2026. URL: <https://minfin.com.ua/ua/banks/ranking/assets/>.
14. Костецька Н., Ляхович Л. Методичні аспекти оцінювання рівня концентрації галузевих ринків. Галицький економічний вісник. 2023. Т. 84. № 5. С. 15–24. URL: <https://elartu.tntu.edu.ua/handle/lib/43133>.
15. Окрепкий Р. Б., Мигаль О. Ф. Методичні аспекти використання кількісних індикаторів концентрації товарного ринку та ступеня його монополізації. Український журнал прикладної економіки. 2016. Т. 1. № 4. С. 81–88. URL: <https://dspace.wunu.edu.ua/items/55d93227-fff4-4e26-8ced-a843c3d3cf52>.
16. Даниліна С. О. Система показників концентрації економіки. 2010. URL: <https://dspace.oneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ecfd7593-9c08-4b98-be2a-3f4a5616cad2/content>.
17. Проєкт методології розрахунку Індексу моніторингу конкурентного середовища. Антимонопольний комітет України. 2021. URL: <https://amcu.gov.ua/storage/app/uploads/public/5ff/d8e/c45/5ffd8ec45f565836919952.pdf>.
18. Індекс Херфіндаля–Хіршмана. LivingFo. 2022. URL: <https://livingfo.com/indeks-kherfindalia-khirshmana/>.
19. Herfindahl-Hirschman Index (HHI): Definition, Formula, and Example. Investopedia. 2026. URL: <https://www.investopedia.com/terms/h/hhi.asp>.
20. Україна – серед лідерів цифрової грамотності: 96 % громадян володіють цифровими навичками. Digital State UA. 2025. URL: <https://digitalstate.gov.ua/uk/news/govtech/96-of-ukrainians-now-have-digital-skills>.
21. Опитування Mastercard MasterIndex: 41 % українців використовують лише цифрові картки на своїх смартфонах. Mastercard. 2025. URL:

<https://www.mastercard.com/news/eemea/en/newsroom/press-releases/en/2025-1/june/mastercard-masterindex-survey-41-of-ukrainians-use-digital-only-cards-on-their-smartphones/>.

22. Ukrainians begin using Internet more, with 80% online every day, social survey finds. UNDP Ukraine. 2024. URL: <https://www.undp.org/ukraine/press-releases/ukrainians-begin-using-internet-more-80-online-every-day-social-survey-finds>.

23. Дослідження цифрової грамотності українців. Дія.Освіта. 2025. URL: <https://osvita.diiia.gov.ua/research>.

Стаття підготовлена за результатами дослідження, що фінансується за рахунок бюджетних коштів МОН України «Цифровізація системи публічно-приватного партнерства як драйвер економічної безпеки держави у воєнний і повоєнний періоди» (реєстраційний номер: 0126U000543).

Дата надходження статті: 18.08.2026

Дата прийняття статті: 08.09.2026

Дата публікації статті: 30.09.2026